

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda B. T., predsjednice vijeća, B. M. i mr. sc. M. K., članova vijeća, te više sudske savjetnice J. J., zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja I. G. d.o.o., Z., kojeg zastupa J. T., odvjetnik u Z., protiv rješenja tužene Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga, klasa: UP/I-453-02/10-37/23, urbroj: 326-112-10-6 od 17. lipnja 2010. godine, radi izdavanja dozvole za obavljanje poslova zastupanja u osiguranju, u nejavnoj sjednici vijeća održanoj 30. siječnja 2013.

p r e s u d i o j e

Tužba se odbija.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženog tijela odbijen je zahtjev za izdavanje dozvole za obavljanje poslova zastupanja u osiguranju tužitelju I. G. d.o.o, za zastupanje u osiguranju, Z.

Tužitelj u tužbi u bitnom navodi da je 5. svibnja 2010. godine tuženik zaprimio zahtjev A. V. iz Z., za izdavanje dozvole za obavljanje poslova zastupanja u osiguranju za tužitelja, a 12. svibnja 2010. godine zahtjev je uređen na način da je postavljen od strane oba osnivača društva za zastupanje u osiguranju, to jest A. i N. V., oboje iz Z. U postupku je utvrđeno da je Direkcija za nadzor društava za osiguranje kao pravni prednik tuženika 2. studenog 2000. godine donijela rješenje kojim je ukinuto rješenje Direkcije za nadzor društava za osiguranje od 27. travnja 2000. godine, kojim je tužitelju odobreno obavljanje poslova zastupanja u osiguranju za društva za osiguranje koja provode životna i/ili neživotna osiguranja u Republici Hrvatskoj, te je tužitelju zabranjeno daljnje obavljanje zastupanja u osiguranju. Tužitelj dostavlja presliku presude Županijskog suda u Z., broj: VII-Kž-348/08-3 od 1. travnja 2008. godine, kojim se žalba Županijskog državnog odvjetništva na presudu Općinskog kaznenog suda u Z. od 18. listopada 2007. godine broj: KO-46/85-02 odbija kao neosnovana, te se potvrđuje prvostupanjska presuda kojom su prvookrivljena A. V. i drugookrivljeni N. V. oslobođeni od optužbe da su počinili kazneno djelo iz članka 292. stavka 1. al. 6. i stavka 2. Kaznenog zakona, a kažnjivo po članku 292. stavku 2. Kaznenog zakona, zbog čijeg navodnog počinjenja je i proveden postupak u kojem je prednik tuženika ukinuo rješenje kojim se tužitelju odobrava obavljanje poslova zastupanja u osiguranju. S obzirom na pravomoćnu presudu Općinskog kaznenog suda u Z. kojim su A. V., direktor i osnivač društva, te N. V., osnivač društva oslobođeni optužbe za počinjenje kaznenog djela, pobijano rješenje je trebalo poništiti. Iz navoda tužbe proizlazi da tužitelj predlaže da Sud tužbu uvaži i osporeno rješenje poništi, te da mu nadoknadi troškove upravnog spora.

Tuženo tijelo u odgovoru na tužbu ostalo je kod razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja, te je istaklo da je Direkcija za nadzor društava za osiguranje svojim

rješenjem od 2. studenog 2000. godine trajno zabranila tužitelju daljnje obavljanje poslova zastupanja u osiguranju, pa se ne mogu ostvariti uvjeti da isto društvo ponovno dobije dozvolu za obavljanje poslova zastupanja u osiguranju. Presudom Upravnog suda Republike Hrvatske od 9. srpnja 2003. godine predmetno je rješenje postalo pravomoćno. Slijedom navedenog tuženik je pismenom od 24. svibnja 2010. godine omogućio strankama u upravnom postupku da se izjasne o svim činjenicama, okolnostima i pravnim pitanjima za rješavanje ove upravne stvari, i to u roku od 8 dana od dana primitka navedenog pismena, međutim, na predmetno pismeno stranke se nisu očitovale, pa je na temelju stanja u spisu doneseno pobijano rješenje. Ističe da presuda Županijskog suda u Z. od 1. travnja 2008. godine koju tužitelj dostavlja u prilogu tužbe nije od važnosti za konkretni upravni postupak koji je prethodio donošenju pobijanog rješenja kao i za utvrđeno činjenično stanje opisano pobijanim rješenjem, već za ovaj postupak je relevantno da je Direkcija za nadzor društava za osiguranje pravomoćnim rješenjem od 2. studenog 2000. godine trajno zabranila tužitelju daljnje obavljanje poslova zastupanja u osiguranju. Predlaže da Sud tužbu odbaci temeljem odredbe članka 30. stavka 1. točke 3. Zakona o upravnim sporovima, a opreza radi, predlaže naslovnom Sudu da tužbu u cijelosti odbije kao neosnovanu jer je osporeno rješenje doneseno na temelju pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te je na takvo stanje pravilno primijenjeno materijalno pravo, te su poštivana sva pravila upravnog postupka.

Tužba nije osnovana.

Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja, Sud nalazi da je tuženo tijelo pravilno postupilo kada je odbilo zahtjev tužitelja za izdavanje dozvole za obavljanje poslova zastupanja u osiguranju, te za takvu ocjenu dalo valjane razloge, pa time nije povrijedilo zakon tužitelju na štetu.

Prema odredbi članka 252. stavka 2. Zakona o osiguranju (Narodne novine, broj 151/05., 87/08. i 82/09.) nadzorno tijelo izdat će dozvolu za obavljanje poslova zastupanja u osiguranju na zahtjev osnivača.

Iz podataka u spisu predmeta proizlazi da su oba osnivača tužitelja, društva za zastupanje u osiguranju to jest A. i N. V., iz Z., sukladno navedenoj odredbi članka 252. stavka 2. Zakona o osiguranju podnijeli zahtjev za izdavanje dozvole za obavljanje poslova u osiguranju za tužitelja. Rješavajući o zahtjevu tuženo tijelo je izvršilo uvid u rješenje Direkcije za nadzor društava za osiguranje klasa: 453-06/00-66/02, urbroj: 567-01/00-1 od 2. studenog 2000. godine, koja Direkcija je pravni prednik tuženog, te je utvrdilo da je ukinuto rješenje Direkcije za nadzor društava za osiguranje klasa: 453-06/00-66/01, urbroj: 567-01/00-1 od 27. travnja 2000. godine, kojim je tužitelju odobreno obavljanje poslova zastupanja u osiguranju za društva za osiguranje koja provode životna i/ili neživotna osiguranja u Republici Hrvatskoj (točka 1. izreke rješenja), te je tužitelju zabranjeno od dana primitka rješenja daljnje obavljanje poslova zastupanja u osiguranju (točka 2. izreke rješenja). Protiv navedenog rješenja o zabrani obavljanja poslova zastupanja u osiguranju tužitelj je podnio tužbu Upravnom sudu Republike Hrvatske koja je odbijena presudom Us-11074/2000-4 od 9. srpnja 2003. godine.

Dakle, na temelju činjeničnog stanja utvrđenog u provedenom postupku proizlazi da se u konkretnom slučaju traži dozvola za obavljanje poslova zastupanja u osiguranju za tužitelja, kao društvo kojem je pravni prednik tužene Agencije za nadzor financijskih usluga zabranio daljnje obavljanje poslova zastupanja u osiguranju, pa je pravilna ocjena tuženog tijela da nisu ispunjeni uvjeti da tužitelj ponovno dobije dozvolu za obavljanje poslova zastupanja u osiguranju. Naime, pravni prednik tuženog Direkcija za nadzor društava za osiguranje je pravomoćnim rješenjem od 2. studenog 2000. godine tužitelju trajno zabranila obavljanje poslova zastupanja u osiguranju, pa je pravilno zaključeno da nije bilo osnove da tužitelj, to jest isto društvo ponovno dobije dozvolu za obavljanje poslova zastupanja u osiguranju.

Prigovori tužitelja u tužbi nisu odlučni niti su od utjecaja na zakonitost osporenog rješenja, a imajući u vidu činjenično stanje utvrđeno u provedenom postupku.

Prema odredbi članka 61. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 53/91., 9/92. i 77/92.) u upravnim sporovima svaka stranka podmiruje svoje troškove, pa je neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu troškova ovog postupka.

Trebalo je stoga temeljem članka 42. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima, u svezi s člankom 90. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10. i 143/12.) tužbu odbiti kao neosnovanu.

U Zagrebu 30. siječnja 2013.

Zapisničarka
J. J., v.r.

Predsjednica vijeća
B. T., v.r.

Za točnost otpavka-ovlaštenu službenik

I. B.